A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. július 18.*

A C-519/04. P. sz. ügyben,

David Meca-Medina (lakóhelye: Barcelona [Spanyolország]),

Igor Majcen (lakóhelye: Ljubljana [Szlovénia])

(képviselik: J.-L. Dupont és M.-A.. Lucas ügyvédek)

fellebbezőknek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2004. december 22-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: O. Beynet és A. Bouquet, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

a **Finn Köztársaság** (képviseli: T. Pynnä, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, J. Malenovský (előadó), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet és A. Ó Caoimh bírák,

főtanácsnok: P. Léger,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. március 23-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. március 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 D. Meca-Medina és I. Majcen (a továbbiakban együttesen: fellebbezők) fellebbezésükben az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-313/02. sz., Meca-Medina és Majcen kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 30-án hozott ítéletének (EBHT 2004., II-3291. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérik, mivel az Elsőfokú Bíróság elutasította a felperesek által a

Nemzetközi Olimpiai Bizottság (a továbbiakban: NOB) ellen előterjesztett, ez utóbbi által elfogadott és a Nemzetközi Úszószövetség (a továbbiakban: FINA) által végrehajtott egyes szabályzati rendelkezéseknek, valamint a doppingvizsgálatra vonatkozó egyes gyakorlatoknak a versenyre és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó közösségi szabályokkal való összeegyeztethetetlensége megállapítására irányuló panaszt elutasító 2002. augusztus 1-jei bizottsági határozatnak (COMP/38158. sz. ügy – Meca-Medina és Majcen/NOB, a továbbiakban: megtámadott határozat) a megsemmisítésére irányuló keresetüket.

A jogvita előzményei

2 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 1–6. pontjában foglalta össze a szóban forgó doppingellenes szabályozást (a továbbiakban: vitatott doppingellenes szabályozás):

„1 A Nemzetközi Olimpiai Bizottság (a továbbiakban: NOB) az Olimpiai mozgalom legfelsőbb hatósága, amely átfogja a különböző nemzetközi sportszövetségeket, köztük a Nemzetközi Úszószövetséget (a továbbiakban: FINA) is.

2 A FINA az úszósport tekintetében a Doping Control Rules (doppingvizsgálati szabályok, a továbbiakban: DC) megalkotásával ültette át az Olimpiai mozgalom doppingellenes szabályzatát. A DC 1.2a. szabálya szerint a doppingolás »olyan vétség, amelynek során a sportoló testének szöveteiben vagy testnedveiben tiltott anyag található«. Ez a fogalom-meghatározás megfelel a fentebb hivatkozott doppingellenes szabályzat 2. cikkének (2) bekezdésében foglalt értelmező rendelkezésnek, amelynek meghatározása szerint a doppingolás »tiltott anyag jelenléte a sportoló szervezetében, ilyen anyag használatának vagy tiltott módszer alkalmazásának megállapítása«.

3 A nandrolon és annak származékai, a norandrosteron (NA), és a noretiocholanolon (a továbbiakban együtt: nandrolon) tiltott anabolikus anyagok. Mindenesetre a NOB és a FINA által akkreditált 27 laboratórium gyakorlata szerint, valamint figyelembe véve a nandrolon szervezeten belüli termelődésének, azaz nem vétkes bevitelének lehetőségét, a férfi sportolók testében ezen anyag jelenléte csak a vizelet milliliterjében (ml) 2 nanogrammban (ng) meghatározott tűréshatár felett minősül doppingolásnak.

4 Valamely anabolikummal történt első doppingolás esetén a DC 9.2a. szabálya a sportolónak legalább négy évre történő eltiltását írja elő, ugyanakkor a DC 9.2. szabályának utolsó mondata, valamint a DC. 9.3. és 9.10. szabálya lehetővé teszi e szankció enyhítését, ha a sportoló bizonyítja, hogy nem szándékosan alkalmazta a tiltott anyagot, vagy az adott anyag az ő gondatlanságának hiányában is jelen lehetett a szervezetében.

5 A FINA Doping Panelja (Dopping Bizottság) határoz a szankciókról, amelynek döntéseit a DC 8.9. szabálya szerint meg lehet támadni a Tribunal arbitral du sport (Sport Választottbíróság, a továbbiakban: TAS) előtt. A lausanne-i székhelyű TAS-szal kapcsolatos finanszírozási és igazgatási feladatokat a NOB-tól független szervezet, a Conseil international de l'arbitrage dans le sport (Nemzetközi Sport Választottbírósági Tanács, a továbbiakban: CIAS) végzi.

6 A TAS döntéseivel szemben a Svájci Szövetségi Bírósághoz lehet jogorvoslatért fordulni, amelynek hatáskörébe tartozik a Svájc területén hozott nemzetközi választottbírósági határozatok felülvizsgálata."

3 A jogvita alapját képező tényállást az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 7–20. pontjában foglalta össze:

„7 A felperes két hosszútávúszó sportoló, amely sport a vízi maratonnak felel meg.

8 A Salvador de Bahiában (Brazília) megrendezett hosszútávúszó világbajnokságon, ahol a felperesek az első, illetve a második helyet szerezték meg, az 1999. január 31-én végzett doppingellenőrzésen nandrolonszintjük alapján mindkettőjük tesztje pozitív lett. D. Meca-Medinánál 9,7 ng/ml-es, míg I. Majcennél 3,9 ng/ml eredményt állapítottak meg.

9 A FINA Dopping Panelja 1999. augusztus 8-án hozott határozatával a két felperest négy évre tiltotta el.

10 A felperesek fellebbezését követően a TAS 2000. február 29-én hozott választottbírósági határozatával jóváhagyta az eltiltásról rendelkező döntést.

11 Tudományos eredmények 2000 januárjában igazolták, hogy bizonyos élelmiszerek, így például a nem herélt kan disznó húsának elfogyasztása esetén az emberi szervezet belső kiválasztással is termelhet nandrolonszármazékokat, amelynek mértéke így meghaladhatja az elfogadott tűréshatárt.

12 Figyelemmel erre a tudományos előrelépésre, a FINA és a felperesek 2000. április 20-án megkötött választottbírósági egyezséggel megállapodtak abban, hogy az ügyet újból a TAS elé terjesztik felülvizsgálatra.

13 A TAS 2001. május 23-án hozott választottbírósági határozatával két évre mérsékelte a felperesek eltiltását.

14 A felperesek nem éltek jogorvoslattal e választottbírósági határozattal szemben a Svájci Szövetségi Bíróság előtt.

15 A felperesek 2001. május 30-i levelükben panaszt terjesztettek elő a Bizottságnál a Szerződés [81.] és [82.] cikkének végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. sz. első tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 3. cikke alapján az EK 81. és/vagy az EK 82. cikk megsértésére hivatkozva.

16 Panaszukban a felperesek felvetették a NOB által elfogadott, és a FINA által átültetett szabályzat egyes rendelkezéseinek, valamint a doppingvizsgálat során követett egyes gyakorlatoknak a közösségi versenyszabályokkal és a szolgáltatásnyújtás szabadságával való összeegyeztethetőségét. Mindenekelőtt a tűréshatárnak 2 ng/ml-ben történt meghatározása minősülhet a NOB és az általa akkreditált 27 laboratórium közötti összehangolt magatartásnak. Ez a küszöbérték tudományos szempontból megalapozatlan, és az ártatlan vagy csak egyszerűen gondatlan sportolók eltiltásához vezethet. A felperesek esetében a tűréshatár megállapított túllépése származhatott a nem herélt kan disznó húsát tartalmazó étel fogyasztásából is. Továbbá a NOB által elfogadott objektív felelősségi alakzat, valamint a sport területén a jogviták választottbírósági úton történő eldöntésére felállított intézményeknek (TAS és CIAS) a NOB-tól való nem kellő mértékű függetlensége mind e küszöbérték versenyellenes jellegét erősíti.

17 E panasz szerint e szabályok (a továbbiakban egységesen: vitatott doppingellenes szabályok vagy vitatott doppingellenes szabályozás) alkalmazása a sportolók részére különösen az EK 49. cikkben biztosított gazdasági szabadságok, versenyjogi szempontból pedig a sportolókat az EK 81. és az EK 82. cikk alapján megillető jogok megsértésére vezetne.

18 A Bizottság az EK-Szerződés [81.] és [82.] cikke alapján kezdeményezett eljárásokban a felek meghallgatásáról szóló, 1998. december 22-i 2842/98/EK bizottsági rendelet (HL L 354., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 4. kötet, 204. o.) 6. cikke szerint eljárva 2002. március 8-i levelében tájékoztatta a felpereseket azokról az indokokról, amelyek alapján nem adott helyt a panasznak.

19 A felperesek 2002. április 11-i levelükben a Bizottság elé terjesztették a 2002. március 8-i levéllel kapcsolatos észrevételeiket.

20 A Bizottság 2002. augusztus 1-jei határozatával [...] elutasította a felperesek panaszát, miután a versenyjogi értékelési szempontok szem előtt tartásával megvizsgálta a vitatott doppingellenes szabályozást, és megállapította, hogy erre a szabályozásra nem vonatkozik az EK 81. és az EK 82. cikkben meghatározott tilalom [...]".

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

4 2002. október 11-én a felperesek a megtámadott határoztat megsemmisítésére irányuló keresetet terjesztettek az Elsőfokú Bíróság elé. Keresetük alátámasztására három jogalapot jelöltek meg. Először, a Bizottság mind ténybeli, mind jogi szempontból nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy a NOB-ot nem tekintette a közösségi joggyakorlat szerinti vállalkozásnak. Továbbá a Bizottság helytelenül alkalmazta a Bíróság C-309/99. sz., Wouters és társai ügyben 2002. február 19-én hozott ítéletében (EBHT 2002., I-1577. o.) megállapított szempontokat, amikor úgy ítélte meg, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás nem minősül az EK 81. cikk értelmében vett versenykorlátozásnak. Végül a Bizottság mind ténybeli, mind jogi szempontból nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy a megtámadott határozat indokolásának 71. pontjában elutasította a felpereseknek az EK 49. cikkére alapított, a doppingellenes szabályozással szembeni kifogásait.

5 A Finn Köztársaság 2003. január 24-én benyújtott beadványában a Bizottság támogatása érdekében beavatkozás iránti kérelmet terjesztett elő. Az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsának elnöke 2003. február 25-i végzésével engedélyezte a beavatkozást.

6 A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság elutasította a felperesek keresetét.

7 A megtámadott ítélet 40. és 41. pontjában az Elsőfokú Bíróság a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján úgy ítélte meg, hogy bár az EK 39. és az EK 49. cikk tilalmakat előíró rendelkezéseit alkalmazni kell a sport területén meghozott azon szabályokra, amelyek a sporttevékenység gazdasági oldalára vonatkoznak, ellenben azon tilalmak, amelyeket a Szerződés e rendelkezései előírnak, nem vonatkoznak a tisztán sportszabályokra, azaz azon szabályokra, amelyek csupán a sportot érintő kérdésekre vonatkoznak, és így a gazdasági tevékenységhez nincs közük.

8 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 42. pontjában kifejtette, hogy az a tény, hogy valamely, tisztán a sportra vonatkozó szabályozásnak nincs köze a gazdasági tevékenységhez, és ennek következtében a Bíróság szerint az nem tartozik az EK 39. és az EK 49. cikk hatálya alá, amely egyben azt is jelenti, hogy ennek a szabályozásnak nincs köze a gazdasági versenyviszonyokhoz sem, és következésképpen az nem tartozik az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá sem.

9 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 44. és 47. pontjában kifejtette, hogy a doppingolás tilalma tisztán sportmegfontolásokon alapul, és idegen bármilyen gazdasági megfontolástól. Arra a megállapításra jutott, hogy a doppingellenes küzdelem szabályai nem tartoznak a Szerződés gazdasági szabadságokra vonatkozó rendelkezéseinek, és különösen az EK 49., az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá.

10 A megtámadott ítélet 49. pontjában az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás, amely nem irányul hátrányos megkülönböztetésre, szorosan kapcsolódik a sporthoz. A megtámadott ítélet 57. pontjában azt is megállapította, hogy az a tény, hogy a NOB-ot az eljárás tárgyát képező doppingellenes szabályozás kialakítása során esetleg foglalkoztathatta az, a felperesek által is jogszerűnek tartott törekvés, hogy megóvja az Olimpiai játékok gazdasági potenciálját, ez önmagában nem jár azzal a következménnyel, hogy e szabályozást megfosztja tisztán sport jellegétől.

11 Az Elsőfokú Bíróság kifejtette továbbá a megtámadott ítélet 66. pontjában, hogy a fent hivatkozott Wouters-ítéletben alkalmazott elemzési módszerre való hivatkozás a vitatott határozatban semmi esetre sem teszi kérdésessé a Bizottság által a határozatban elfogadott következtetést, amely szerint az eljárás tárgyát képező doppingellenes szabályozás tisztán sportjellege miatt nem tartozik az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 67. pontjában továbbá úgy vélte, hogy a doppingellenes szabályozás megtámadásának elbírálása a sportjogi vitákat elbíráló szervek hatáskörébe tartozik

12 Az Elsőfokú Bíróság a felperesek által harmadikként hivatkozott jogalapot is elutasította azáltal, hogy a megtámadott ítélet 68. pontjában azt állapította meg, hogy mivel a vitatott doppingellenes szabályozás tisztán sport jellegű, ezért nem tartozik az EK 49. cikk hatálya alá.

A fellebbezési kérelmek

13 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– adjon helyt az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett kérelmeknek;

– kötelezze a Bizottságot a két eljárás költségeinek viselésére.

14 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen, a fellebbezést teljes egészében utasítsa el;

– másodlagosan, adjon helyt az első fokon előterjesztett kérelmeknek, és utasítsa el a vitatott határozat megsemmisítésére irányuló keresetet;

– kötelezze a fellebbezőket a költségek – ideértve az első fokú eljárás költségeit is – viselésére.

15 A Finn Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság:

– a fellebbezést teljes egészében utasítsa el.

A fellebbezésről

16 A fellebbezők érvelését úgy kell tekinteni, hogy a fellebbezés alátámasztásául négy jogalapot hoznak fel. A több részből álló első jogalap arra irányul, hogy a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás nem tartozik az EK 49., az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá. A második jogalappal azt adják elő, hogy a megtámadott ítélet elferdíti a megtámadott határozat tartalmát. A harmadik jogalappal arra hivatkoznak, hogy az említett ítélet alaki hibában szenved, mivel az

indokolása ellentmondásos és elégtelen. A negyedik jogalappal arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet szabálytalan eljárás eredménye, mert az Elsőfokú Bíróság megsértette a védelemhez való jogot.

Az első jogalapról

17 A téves jogalkalmazásra alapított első jogalap három részből áll. A fellebbezők elsőként arra hivatkoznak, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a Bíróságnak a sportszabályozások és a Szerződés rendelkezéseinek hatálya közötti viszonyra vonatkozó ítélkezési gyakorlatát. Másodszor arra hivatkoznak, hogy az Elsőfokú Bíróság erre az ítélkezési gyakorlatra tekintettel tévesen értelmezte általában a doppingtilalom és különösen a vitatott doppingellenes szabályozás hatályát. Harmadszor azt adják elő, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte meg úgy, hogy az említett szabályozás nem sorolható az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá tartozó piaci magatartások körébe, és ezért nem vonatkozik rá a Bíróságnak a fent hivatkozott Wouters-ítéletben alkalmazott elemzési módszere.

Az első részről

– A felek érvei

18 A fellebbezők szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a Bíróság ítélkezési gyakorlatát, amely szerint a sporttevékenység gyakorlása csak annyiban tartozik a közösségi jog területére, amennyiben gazdasági tevékenységnek minősül. Az Elsőfokú Bíróság álláspontjával ellentétben a Bíróság többek között egyáltalán nem zárta ki általános jelleggel a tisztán sport jellegű szabályozásokat a Szerződés rendelkezéseinek hatálya alól. Jóllehet a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a nemzeti csapatok felkészítése kizárólag sportot érintő kérdés, és mint ilyennek, nincsen köze

a gazdasági tevékenységhez, ám ebből nem vonhatja le az Elsőfokú Bíróság azt a következtetést, hogy egyetlen olyan szabálynak sem, amely csupán a sportot érintő kérdésekre vonatkozik, eleve nincsen köze a gazdasági tevékenységhez, és így nem vonatkozik rá az EK 39., az EK 49., az EK 81. és az EK 82. cikkben meghatározott tilalom. A tisztán sport jellegű szabályozás fogalmát ezért kizárólag a nemzeti csapatok összeállítására és felkészítésére vonatkozó szabályokra kell korlátozni.

19 A fellebbezők azt is előadják, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte meg úgy, hogy a kizárólag a sportot érintő szabályozások szükségszerűen a versenyzés megszervezéséhez és szabályos lefolyásához kötődnek, pedig a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a sportesemények sajátos jellegét és körülményeit is figyelembe kell vennie. Arra is hivatkoznak, hogy mivel a hivatásos sporttevékenységet nem lehet tárgya szerint felosztani, ezért teljesen mesterkélt az, ahogyan az Elsőfokú Bíróság ugyanazon sporttevékenységnek szétválasztja a gazdasági és a nem gazdasági vetületét.

20 A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság pontosan tartotta magát a Bíróság ítélkezési gyakorlatához, amely szerint a tisztán sport jellegű szabályozások eleve nem tartoznak a szabad mozgásra vonatkozó szabályok hatálya alá. A tisztán sport jellegű szabályozások esetében tehát általános kivételről van szó, amely nem korlátozódik a nemzeti csapatok összeállítására és felkészítésére. Másfelől a Bizottság nem látja be, miért ne kötődhetne a kizárólag a sportot érintő és a sportesemények sajátosságaira irányuló szabály szükségszerűen a sportesemény szabályos lefolyásához.

21 A finn kormány szerint az Elsőfokú Bíróság álláspontja összeegyeztethető a közösségi joggal.

– A Bíróság álláspontja

22 Emlékeztetni kell arra, hogy a Közösség célkitűzéseire tekintettel a sport a közösségi jog hatálya alá tartozik, amennyiben a Szerződés 2. cikkének értelmében gazdasági tevékenységnek minősül (lásd a 36/74. sz. Walrave-ügyben 1974. december 12-én hozott ítélet [EBHT 1974., 1405. o.] 4. pontját; a 13/76. sz. Donà-ügyben 1976. július 14-én hozott ítélet [EBHT 1976., 1333. o.] 12. pontját; a C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4921. o.] 73. pontját; a C-51/96. és C-161/97. sz. Deliège egyesített ügyekben 2000. április 11-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-2549. o.] 41. pontját, és a C-176/96. sz., Lehtonen és Castors Braine ügyben 2000. április 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-2681. o.] 32. pontját).

23 Ez a helyzet a hivatásos vagy félhivatásos sportolók tevékenysége esetében is, hiszen munkaviszonyban állnak, illetve díjazás ellenében nyújtanak szolgáltatásokat (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Walrave és Koch ügyben hozott ítélet 5. pontját, a Doná-ítélet 12. pontját és a Bosman-ítélet 73. pontját), és így különösen az EK 39. és az azt követő cikkek, illetve az EK 49. és az azt követő cikkek hatálya alá tartoznak.

24 A személyek szabad mozgására és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó e rendelkezések nem csupán a hatóságok cselekményeit szabályozzák, hanem kiterjednek olyan, más természetű szabályozásokra is, amelyek kollektív jelleggel szabályozzák a munkaviszonyt és a szolgáltatásnyújtást (a fent hivatkozott Deliège-ítélet 47. pontja, és a Lethonen és Castors Braine ítélet 35. pontja).

25 A Bíróság azonban kimondta, hogy a tilalmak, amelyeket a Szerződés e rendelkezései előírnak, nem vonatkoznak a kizárólag a sportkérdéseket érintő szabályokra, amelyeknek így eleve nincsen közük a gazdasági tevékenységhez (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Walrave és Koch ítélet 8. pontját).

26 A sporttevékenységek gazdasági és sport-vonatkozásainak szétválasztásával kapcsolatos nehézségeket illetően a Bíróság a fent hivatkozott Donà-ügyben hozott ítéletének 14. és 15. pontjában elismerte, hogy a személyek szabad mozgására és szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó közösségi rendelkezésekkel nem összeegyeztethetetlenek azok a szabályok vagy az a gyakorlat, amelyeket olyan, nem gazdasági jellegű indokok igazolnak, amelyek bizonyos sportesemények sajátos jellegéhez és körülményeihez kapcsolódnak. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a szóban forgó rendelkezések hatályára vonatkozó ilyen korlátozásnak az általa elérni kívánt célra kell szorítkoznia. Ezért nem hivatkozhatnak rá abból a célból, hogy valamennyi sporttevékenységet kivonják a Szerződés hatálya alól (a fent hivatkozott Bosman-ítélet 76. pontja és a Deliège-ítélet 43. pontja).

27 Mindezekből a megállapításokból kitűnik, hogy pusztán abból a körülményből, hogy valamely szabály tisztán sport jellegű, még nem következik, hogy az ezzel szabályozott tevékenységet gyakorló személy vagy a szabályt meghozó szervezet nem tartozik a Szerződés hatálya alá.

28 Ha a szóban forgó sporttevékenység a Szerződés hatálya alá tartozik, akkor gyakorlásának feltételeire a Szerződés egyes rendelkezéseiből eredő valamennyi kötelezettség vonatkozik. Ebből következik, hogy az említett tevékenységre vonatkozó szabályoknak eleget kell tenniük ezeknek a – különösen a munkavállalók szabad mozgását, a letelepedés szabadságát, a szolgáltatásnyújtás szabadságát vagy a versenyt biztosító – rendelkezések alkalmazási feltételeinek.

29 Ha tehát ezt a sporttevékenységet a Szerződésnek a munkavállalók szabad mozgására vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezéseire tekintettel kell értékelni, akkor azt kell vizsgálni, hogy az említett tevékenységre vonatkozó szabályok eleget tesznek-e az EK 39. cikk és az EK 49. cikk alkalmazási feltételeinek, azaz hogy az e cikkekkel tiltott korlátozásnak minősülnek-e (a fent hivatkozott Deliège-ítélet 60. pontja).

30 Ugyanígy amikor a sporttevékenység gyakorlását a Szerződés versenyszabályaira tekintettel kell értékelni, akkor azt kell vizsgálni, hogy az EK 81. és az EK 82. cikk alkalmazási feltételeire figyelemmel a sporttevékenységre vonatkozó szabályokat egy vállalkozás hozta-e, hogy az korlátozza-e a versenyt vagy visszaél-e az erőfölényével, és hogy ez a korlátozás vagy erőfölénnyel visszaélés érinti-e a tagállamok közötti kereskedelmet.

31 Így még ha feltételezzük is, hogy ezek a szabályok nem minősülnek a szabad mozgás akadályának, mivel kizárólag sportot érintő kérdésekre vonatkoznak, és így eleve nincsen közük a gazdasági tevékenységhez, (a fent hivatkozott Walrave és Koch ítélet, valamint a Doná-ítélet), ez nem jelenti sem azt, hogy az érintett sporttevékenység szükségszerűen kívül esik az EK 81. és az EK 82. cikk hatályán, sem pedig azt, hogy az említett szabályok nem tesznek eleget e cikkek alkalmazási feltételeinek.

32 A megtámadott ítélet 42. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az a tény, hogy valamely, tisztán a sportra vonatkozó szabályozásnak nincs köze a gazdasági tevékenységhez, és ennek következtében nem tartozik az EK 39. és az EK 49. cikk hatálya alá, egyben azt is jelenti, hogy ennek a szabályozásnak nincs köze a gazdasági versenyviszonyokhoz sem, és következésképpen nem tartozik az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá sem.

33 Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy valamely szabályozás már eleve csak amiatt kivonható az említett cikkek hatálya alól, mert az EK 39. és az EK 49. cikkek alkalmazására tekintettel tisztán sport jellegűnek minősül, és nem kell előzőleg azt vizsgálni, hogy ez a szabályozás eleget tesz-e az EK 81. és az EK 82. cikk – a jelen ítélet 30. pontjában idézett – alkalmazási feltételeinek.

34 Ezért a fellebbezők megalapozottan állították, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 68. pontjában tévesen utasította el kérelmüket azzal az indokolással, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás nem tartozik sem az EK 49. cikk, sem a versenyjog hatálya alá. Következésképpen anélkül, hogy az első jogalap többi részét, illetve a fellebbezők által előterjesztett többi jogalapot meg kellene vizsgálni, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

Az ügy érdeméről

35 A Bíróság alapokmánya 61. cikkének megfelelően mivel a per állása megengedi, érdemben el kell dönteni a fellebbezőknek a vitatott határozat megsemmisítésére irányuló kérelmeit.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezők keresetük alátámasztására három jogalapot terjesztenek elő. Azt kifogásolják, hogy a Bizottság egyrészt nem tekintette a NOB-ot a közösségi joggyakorlat szerinti vállalkozásnak, másrészt úgy ítélte meg, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás nem minősül az EK 81. cikk értelmében vett versenykorlátozásnak, végül úgy vélte, hogy panaszuk nem tartalmaz olyan tényeket, amelyekből arra a következtetésre lehetne jutni, hogy fennáll az EK 49. cikk megsértése.

Az első jogalapról

37 A fellebbezők előadják, hogy a Bizottság tévedett, amikor a NOB-ot nem tekintette vállalkozásnak az EK 81. cikk alkalmazásában.

38 Megállapítható azonban, hogy a Bizottság – mint az a vitatott határozat 37. pontjából kifejezetten kitűnik – a fellebbezők által az EK 81. és az EK 82. cikkre vonatkozóan eléterjesztett panasz eldöntésénél abból indult ki, hogy a NOB-ot vállalkozásnak, és az olimpiai mozgalmon belül nemzeti és nemzetközi egyesületek szövetségének kell minősíteni.

39 Mivel ez a jogalap a vitatott határozat téves értelmezésén alapul, hatástalan, és ezért el kell utasítani.

A második jogalapról

40 A fellebbezők előadják, hogy panaszuk elutasításakor a Bizottság tévesen ítélte meg úgy, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás nem minősül versenykorlátozásnak az EK 81. cikk értelmében. Arra hivatkoznak, hogy a Bizottság helytelenül alkalmazta a Bíróság által a fent hivatkozott Wouters és társai ügyben megállapított szempontokat annak igazolására, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás korlátozza a fellebbezők cselekvési szabadságát. Ez utóbbiak szerint egyrészt a Bizottság álláspontjával szemben az említett szabályozás ugyanis semmiképpen nem a verseny tisztaságának és a sportolók egészségének megőrzésére irányuló kizárólagos célkitűzéshez kapcsolódik elválaszthatatlanul, hanem a NOB saját gazdasági érdekeit szolgálja. Másrészt a szabályozás azzal, hogy 2 ng/ml-ben határozza meg a tűréshatárt, egyáltalán nem felel meg a tudományos bizonyosság követelményeinek, túlzó jellegű és így meghaladja azt a mértéket, amely a doppingellenes küzdelem hatékonyságához szükséges.

41 Először arra kell rámutatni, hogy bár a fellebbezők szerint a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy azt az általános közeget, amelyben a NOB a szóban forgó szabályozást elfogadta, azzal hasonlította össze, amelyben a holland ügyvédi kamara elfogadta azt a szabályozást, amelyről a Bíróság a Wouters és társai ügyben határozott, azonban nem fűznek hozzá ehhez olyan pontosításokat, amelyekből meg lehetne állapítani ennek a jogalapnak a megalapozottságát.

42 Meg kell továbbá jegyezni, hogy nem lehet absztrakt módon értékelni azt, hogy egy szabályozás összeegyeztethető-e a közösségi versenyszabályokkal (lásd e tekintetben a C-250/92. sz. DLG-ügyben 1994. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-5641. o.] 31. pontját). Nem tartozik automatikusan az EK 81. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom hatálya alá valamennyi olyan vállalkozások közötti megállapodás vagy vállalkozások társulásának határozata, amely korlátozza a felek vagy az egyik fél cselekvési szabadságát. Ennek a rendelkezésnek egyedi esetben történő alkalmazásakor ugyanis mindenekelőtt azt az általános közeget kell figyelembe venni, amelyben a vállalkozások szóban forgó társulása meghozta a határozatot vagy amelyben az kifejti a hatását, és különösen a célkitűzéseit kell megvizsgálni. Azt is meg kell továbbá vizsgálni, hogy a határozatból eredő versenykorlátozó hatások elválaszthatatlanul kapcsolódnak-e az említett célkitűzések eléréséhez (a fent hivatkozott Wouters és társai ítélet 97. pontja), és arányosak-e azokkal.

43 Azzal az általános közeggel kapcsolatban, amelyben a vitatott határozatot hozták, a Bizottság jogosan ítélhette meg úgy, hogy a szabályozás általános célkitűzése – és ezt egyik fél sem vitatja – a sportversenyek tisztességes lefolyására tekintettel a doppingellenes küzdelem, és idetartozik a sportolók esélyegyenlőségének, egészségének, a verseny tisztaságának és elfogulatlanságának biztosítása, valamint az erkölcsi értékek érvényesítése a sportban.

44 Másfelől mivel a doppingtilalom végrehajtása érdekében szükség van szankciókra, a sportolók cselekvési szabadságára gyakorolt hatásuk elvben a doppingellenes szabályok lényegéhez tartoznak hozzá.

45 Még ha feltételezzük is, hogy a vitatott doppingellenes szabályozást vállalkozások társulása olyan határozatának kell tekinteni, amely korlátozza a fellebbezők cselekvési szabadságát, nem minősülne emiatt szükségszerűen a közös piaccal összeegyeztethetetlen versenykorlátozásnak az EK 81. cikk értelmében, mivel jogos célkitűzése igazolja. Az ilyen korlátozás ugyanis elválaszthatatlanul hozzátartozik a

sportversenyek szervezéséhez és szabályos lefolytatásához, és éppen a sportolók közötti egészséges versengés biztosítására irányul.

46 Jóllehet a fellebbezők nem vitatják, hogy valóban erről a célkitűzésről van szó, mégis előadják, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás a NOB saját gazdasági érdekeinek biztosítására is irányul, és erre a célra tekintettel fogadtak el olyan túlzó szabályokat, mint amilyenről a jelen esetben szó van. Ez utóbbiak tehát a fellebbezők szerint nem tartoznak hozzá elválaszthatatlanul a verseny szabályos lefolytatásához, és az EK 81. cikkben foglalt tilalom hatálya alá tartoznak.

47 E tekintetben el kell ismerni, hogy a vitatott doppingellenes szabályozás megtorló jellege és a megsértése esetén alkalmazandó szankciók jelentősége kedvezőtlen hatással lehet a versenyre, mivel ha ezek a szankciók végső soron alaptalannak bizonyulnak, akkor a versenyben részt vevő sportoló indokolatlan kizárását és ezért a szóban forgó tevékenység gyakorlására vonatkozó feltételek torzítását eredményezhetik. Ebből következően az ezzel a szabályozással megállapított korlátozások csak akkor nem esnek az EK 81. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom hatálya alá, ha arra a mértékre korlátozódnak, amely a sportversenyek szabályos lefolytatásához szükségesek (lásd e tekintetben a fent hivatkozott DLG-ítélet 35. pontját).

48 Az ilyen szabályozás ugyanis valóban túlzó lehet, egyrészt a szankcióval sújtható és a nem büntethető doppingolás elhatárolási feltételeinek megállapítását, másrészt az említett szankciók súlyát illetően.

49 A jelen esetben ezt az elhatárolást a vitatott doppingellenes szabályozás 2 ng/ml-es tűréshatárral határozza meg; ha a sportoló szervezetében a nandrolon meghaladja ezt a mértéket, akkor ez doppingolásnak minősül. A fellebbezők azzal támadják ezt a szabályt, hogy ezt a tűréshatárt rendkívül alacsony szinten húzták meg, amely egyáltalán nem felel meg a tudományos bizonyosságnak.

50 A fellebbezők azonban nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy ezt a szabályt igazoltnak tekintette.

51 Megállapítható ugyanis, hogy a nandrolon anabolikus anyag, amely ha jelen van a sportolók szervezetében, javíthatja teljesítményüket és torzíthatja a sportverseny szabályos lefolytatását.

52 Az is megállapítható, hogy ez az anyag belső kiválasztással is termelődhet, és erre a jelenségre tekintettel a sporthatóságok, különösen a NOB a vitatott doppingellenes szabályozással kapcsolatban elismerték, hogy csak akkor áll fenn a doppingolás esete, ha az említett anyag egy adott tűréshatárt meghaladóan van jelen. A vitatott doppingellenes szabályozást ezért csak akkor nem lehetne igazoltnak tekinteni a kitűzött célkitűzésre figyelemmel, ha az említett szabályozás meghozatala időpontjában vagy akár a szabályozásnak a fellebbezőket szankcionáló alkalmazásának 1999-es időpontjában rendelkezésre álló tudományos ismeretek állása szerint olyan alacsony értékben határozták meg a tűréshatárt, amely nem vette kellően figyelembe ezt a jelenséget.

53 Az iratok tanúsága szerint azonban a releváns időpontban az addig megjelent valamennyi tanulmány szerint a vizeletben az átlagosan megfigyelt kiválasztás 2 ng/ml-nél hússzor kevesebb volt, és a kiválasztott anyag legmagasabb megállapított értéke közel harmadával kevesebb volt. Jóllehet a fellebbezők előadják, hogy a NOB-nak 1993 óta ismernie kellett a szakértő által jelzett veszélyt, miszerint a nem herélt kan disznó húsának korlátozott mértékű fogyasztása esetén a teljesen ártatlan sportolók is túlléphetik a szóban forgó tűréshatárt, azt azonban nem bizonyították, hogy a releváns időpontban a tudományos közösség nagyobb része megerősítette ezt a veszélyt. Azonkívül azok a tanulmányok és kísérletek, amelyek a vitatott határozatot követően jutottak erre az eredményre, semmi esetre sem hatnak ki a határozat jogszerűségére.

54 Ilyen feltételek mellett és mivel a fellebbezők nem határozták meg pontosan, hogy milyen szinten kellett volna megállapítani a tűréshatárt a releváns időpontban, nem tűnik úgy, hogy a hivatásos sportolókra vonatkozó tűréshatár olyan korlátozás lenne, amely túlmegy azon a mértéken, amely a sportversenyek lefolytatásához és szabályos menetéhez szükséges.

55 Mivel a fellebbezők egyebekben nem hivatkoztak arra, hogy a jelen ügyben alkalmazandó és kiszabott szankciók túlzó jellegűek, ezért nem nyert bizonyítást, hogy a szóban forgó doppingellenes szabályozás aránytalan.

56 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

57 A fellebbezők előadják, hogy a vitatott határozat téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben 71. pontjában elutasítja arra vonatkozó érvüket, hogy a NOB szabályai az EK 49. cikkbe ütköznek.

58 Meg kell azonban jegyezni, hogy a kérelem, amellyel a felperesek az Elsőfokú Bírósághoz fordultak, olyan határozat jogszerűségére vonatkozik, amelyet a Bizottság Szerződés [81]. és [82]. cikkének végrehajtásáról szóló első rendeletre vonatkozó 17. tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) értelmében benyújtott panasz alapján kezdeményezett

eljárás befejezésekor hozott. Ebből következően a határozat bírósági felülvizsgálatának feltétlenül az EK 81. és az EK 82. cikkből eredő versenyszabályokra kell korlátozódnia, és így nem terjedhet ki a Szerződés más rendelkezéseinek betartására (lásd e tekintetben a C-171/05. P. sz. Piau-ügyben 2006. február 23-án hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé EBHT 2006., I-37*. o.] 58. pontját).

59 Ezért függetlenül attól, milyen indokból utasította el a Bizottság a fellebbezők EK 49. cikkre vonatkozó érvelését, az előterjesztett jogalap hatástalan, és következésképpen ezt is el kell utasítani.

60 Mindezen megállapításokra tekintettel ezért el kell utasítani a fellebbezők által a vitatott határozattal szemben benyújtott keresetet.

A költségekről

61 Az eljárási szabályzat 122. cikkének 1. §-a értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, vagy ha megalapozott és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen eljárási szabályzat 69. cikkének 3. §-a első bekezdése alapján részleges pernyertesség, illetve kivételes körülmények fennállása esetén a Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. A 69. cikk 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.

62 A fellebbezőket, mivel jogalapjaik tekintetében lényegében pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen eljárásban és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felmerült költségek viselésére. A Finn Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-313/02. sz., David Meca-Medina és Igor Majcen kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 30-án hozott ítéletét hatályon kívül helyezi.

2) Az Elsőfokú Bírósághoz a T-313/02. sz. ügyben benyújtott, D. Meca-Medina és I. Majcen panaszát elutasító, 2002. augusztus 1-jei bizottsági határozat megsemmisítése iránti keresetet el kell utasítani.

3) D. Meca-Medinát és I. Majcent kötelezi a jelen eljárásban és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felmerült költségek viselésére.

4) A Finn Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Aláírások